

Det præciseres ved en udtrykkelig bestemmelse i loven — § 17 a — at funktionæren ved fratræden i løbet af et regnskabsår har krav på en *forholdsmæssig andel af tantieme, gratiale eller lignende ydelser*. Bestemmelsen er en imødekommelse af et fra flere funktionærorganisationers side rejst ønske om at afskære en i praksis ikke sjældent forekommende tvivl.

Bestemmelsen om *konkurrenceklausuler* — § 18 — ændres, således at en sådan forpligtelse kun med retsvirkning kan indgås af en funktionær, der indtager en *særlig betroet stilling, eller som indgår aftale med sin arbejdsgiver om udnyttelsesretten til en af funktionæren gjort opfindelse*.

Ændringen skyldes, at funktionærorganisationerne har påvist, at bestemmelsen i § 18 må siges at være blevet misbrugt, og det er særligt fundet stødende, at der ved konkurrenceklausuler også i nogle tilfælde er pålagt mere underordnede funktionærer særdeles vidtgående indskrænkninger, ikke blot i deres adgang til at drive selvstændig virksomhed, men også i adgangen til at tage ansættelse i andre virksomheder.

Under behandlingen i folketinget indsattes bestemmelsen, hvorefter arbejdstagere — uanset om deres stilling kan karakteriseres som særligt betroet — kan indgå aftale med arbejdsgiveren om konkurrenceforhold i forbindelse med udnyttelse af en af arbejdstageren gjort opfindelse.

Loven træder i kraft den 1. april 1964.

Lovforslaget behandledes i folketinget sammen med det tidligere nævnte af venstre og det konservative folkeparti fremsatte forslag til lov om ændring af lov om retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer.

Bestemmelserne i lovforslaget, som for en stor del indholdsmæssigt svarede til bestemmelser i det af venstre og det konservative folkeparti fremsatte lovforslag, gav ikke anledning til særlig debat, idet de kunne tiltrædes af alle partiers ordførere med undtagelse af Iver Poulsen (Uafh). Denne havde fundet det mere rigtigt at nedsætte en kommission til en grundig gennemdrøftelse af de problemer, som den stedfundne udvikling inden for funktionærområdet måtte have rejst, og som eventuelt kunne nødvendiggøre lovændringer. De foreslåede ændringer fandt han for en stor del uheldige og stillede derfor på en række punkter ændringsforslag, som imidlertid ved 3. behandling forkastedes med alle andre partiers stemmer mod de uafhængiges.

Om forhandlingerne, der var ret langvarige, må i øvrigt henvises til tidenden. De drejede sig i hovedsagen om principielle spørgsmål, som ikke var medtaget i regeringens lovforslag, herunder navnlig